

ΕΤΟΣ 61ον

16 Ιουλίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3133)

Η ΕΥΠΡΕΠΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σήμερα η Έκκλησία εορτάζει τη μνήμη των αγίων Πατέρων της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου που ἐδραίωσαν τὴν πίστη στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διακήρυξαν τὸ ὁμοούσιο τῆς θεότητος Του μετὸν Θεὸ Πατέρα. Καὶ ὁλος ὁ ὀρθόδοξος λαὸς στὶς λατρευτικὲς του συνάξεις ὁμολογεῖ τὸν «ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ... φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ» (Σύμβολο τῆς Πίστεως). Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐπρέπεια τῆς Ἐκκλησίας, ἡ προάσπιση τῆς ἀληθείας καὶ ἡ ὁμολογία αὐτῆς. Αὐτὸ τὸ γεγονός στολιζέει, προβάλλει, λαμπρύνει τὴν Ἐκκλησία. Διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς ἀληθείας. Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστὸς, τὸ καύχημα τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἱερό καθήκον τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας

Τὴ μέριμνα γιὰ τὴν πνευματικὴ εὐπρέπεια τῆς Ἐκκλησίας, τὴν τήρηση τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν, τὴ διατήρηση τοῦ ἐξ ἀποκαλύψεως Θεοῦ χαρακτῆρα τῆς ἔχουν ἐπωμισθεῖ οἱ πνευματικοὶ ποιμένες, οἱ ἐπίσκοποι καὶ κατ' ἐπέκταση οἱ ἱερεῖς. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπ. Παῦλος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴ στοὺς πρεσβύτερους τῆς Ἐκκλησίας λέγοντας: «Προσέχετε ἐσᾶς καὶ ὄλο τὸ (λογικὸ) ποίμνιο πού τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο σᾶς τοποθέτησε ἐπισκόπους, γιὰ νὰ ποιμαίνετε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, πού τὴν ἔνωσε μαζί Του μετὸ ἴδιο Του τὸ αἷμα».

Τὸ χρέος αὐτῶν πού διακονοῦν τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαχειρίζονται τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, μετὰ κύριο σκοπὸ τὴ σωτηρία ψυχῶν, εἶναι μεγάλο. Πρῶτον διότι τὸ πνευματικὸ ἀξίωμα τὸ ἔλαβαν ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα μέσω τῆς χειροτονίας τους. Καὶ δεύτερον διότι ὁ στόχος εἶναι ὁ φωτισμὸς τῶν ἀνθρώπων στὴν πίστη πού ἀποκάλυψε ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς. Ἀποκάλυψη πού σφράγισε μετὰ αἷμα Του στὸ Σταυρὸ καὶ βεβαίωσε μετὰ τὴ λαμπροφόρο Ἀνάστασή Του.

Δηλαδή, οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουν νὰ διαθέτουν πνευματικὴ ἐγρήγορη καὶ νὰ αἰσθάνονται τὴν ἱερὴ εὐθύνη τῆς ἀποστολῆς τους. Διότι ἡ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. κ' 16-18, 28-36)

Ὁ Παῦλος ἀποχαιρετᾶ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἔπαυσάμην μετὰ δακρῶν νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομησαὶ καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπέθυμῆσα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενοῦντων, μνημονεῦν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

ποιμαντικὴ διακονία δὲν εἶναι στρωμένη μὲ ροδοπέταλα, ἀλλὰ κρύβει παγίδες, ἔχει πολλὰς ἀνηφόρες καὶ καλεῖται ὁ ποιμένας νὰ βγάλη πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδα τῆς ἁμαρτίας.

Οἱ παγίδες πού κρύβονται στό πνευματικὸ ἔργο τῶν ποιμένων

Ὁ ἀπ. Παῦλος ἐπισημαίνει τὰ δίχτυα παγίδες πού στρώνει ὁ Σατανᾶς γιὰ νὰ παγιδεύσει πιστοὺς καὶ ποιμένες καὶ νὰ ματαιώσει τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Γράφει ὁ Ἀπόστολος ὅτι θὰ παρουσιαστοῦν «λύκοι βαρεῖς» καὶ «ἐξ ὑμῶν αὐτῶν... ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα». Θὰ ἐμφανίζονται πρόσωπα ἐκτὸς τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας πού θὰ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια.

α. Ὑπάρχουν πράγματι πνεύματα πλάνης καὶ διδασκαλίες δαιμονίων πού ἔχουν ἐντυπωσιακὰ ἐξωτερικὰ περιτυλίγματα. Ἕνας φιλοσοφικὸς τρόπος προσφορᾶς τῆς πλάνης καλύπτει τὸ δόλιο σκοπὸ τῆς καὶ ἐλκύει ἐκείνους πού ἀγαποῦν τὴ «γνώση» καὶ τὸ διαλογισμὸ. Ὅμως ἡ περὶ Θεοῦ ἀλήθεια δὲν ἀποκαλύπτεται «ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις» (Α΄ Κορ. 2, 13), δηλαδὴ δὲν διδάσκεται μὲ λόγια ἀνθρωπίνης σοφίας ἀλλὰ μὲ λόγια πού ἐμπνέει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Ὁ Θεὸς εἶναι ὑπὲρ λόγον ἀλήθεια, ἀδύνατο νὰ γίνει κατανοητὴ χωρὶς φώτιση Ἁγίου Πνεύματος. Καμιὰ φιλοσοφία, ὅσο καὶ ἂν ἀσκεῖ γοντεία στὴ σκέψη, δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσει τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια περὶ Θεοῦ εἶναι ἀλήθεια ἐξ ἀποκαλύψεως.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες, ὁ Παῦλος εἶχε ἀποφασίσει νά προσπεράσωμεν τήν Ἔφεσον διά νά μή χρονοτριβήσῃ εἰς τήν Ἀσίαν. Ἦτο βιαστικός διά νά βρῆται εἰς τά Ἱεροσόλυμα, ἐάν τοῦ ἦτο δυνατόν, τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀπό τήν Μίλτηον ἔστειλε εἰς τήν Ἔφεσον καί ἐκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν δέ ἦλθαν πρὸς αὐτόν, τοὺς εἶπε, «Προσέχετε λοιπόν τοὺς ἑαυτοὺς σας καί ὀλόκληρον τό ποιμνιον, εἰς τό ὁποῖον τό Πνεῦμα τό Ἅγιον σᾶς ἐτοποθέτησε ἐπισκόπους, διά νά ποιμαίνετε τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποίαν ἀπέκτησε μέ τό δικό του αἷμα. Διότι ξέρω τοῦτο, ὅτι μετά τήν ἀναχώρησίν μου θά μπουῦν μεταξύ σας λύκοι ἄγριοι καί δέν θά φεισθούν τό ποιμνιον, καί ἀπό σᾶς τοὺς ἰδίους θά ἐγερθούν ἄνδρες οἱ ὁποῖοι θά διαστρέψουν τήν ἀλήθειαν διά νά παρασύρουν τοὺς μαθητάς ὥστε νά ἀκολουθήσουν αὐτούς. Διά τοῦτο νά εἰσθε ἄγρυπνοι καί νά θυμᾶσθε ὅτι, ἐπί τριετίαν νύχτα καί ἡμέραν, δέν ἔπαυσα νά νοθεύω τόν καθένα ἀπό σᾶς μέ δάκρυα. Καί τώρα, ἀδελφοί, σᾶς ἀφιερώνω εἰς τόν Θεόν καί εἰς τόν λόγον τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος ἔχει τήν δύναμιν νά αὐξήσῃ τήν οἰκοδομήν σας καί νά σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὄλων τῶν ἁγιασμένων. Δέν ἐπεθύμησα κανενός τό κρῆμα ἢ τό χρυσάφι ἢ τόν ρουχισμόν. Ἔερετε σεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι τὰς ἀνάγκας τὰς δικάς μου καί τῶν συντρόφων μου ἐξυπηρέτησαν τὰ χέρια μου αὐτά. Σᾶς ἔδειξα, μέ κάθε τρόπον, ὅτι ἔτι μὲ τόν κόπον τῆς ἐργασίας σας πρέπει νά βοηθᾶτε τοὺς ἀδυνάτους καί νά θυμᾶσθε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πού εἶπε αὐτός ὁ ἴδιος: “Εἶναι εὐτυχέστερον νά δίνῃ κανεῖς παρά νά παίρνῃ”». Καί ὅταν εἶπε αὐτά, ἐγονάτισε μέ ὄλους καί προσευχήθηκε.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

β. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἀπλούτερες διδασκαλίαι πού χρησιμοποιοῦν τὰ γραπτὰ ἱερά κείμενα, τὰ παρερμηνεύουν καί παρασύρουν πολλοὺς ἀφελεῖς. Εἶναι οἱ αἰρέσεις πού ξεκινᾶνε ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ καί διαιωνίζονται μέσα στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι πολύ μεγάλη ἡ ποικιλία τῶν αἰρέσεων, γι' αὐτό καί χρειάζεται μεγάλη προσοχή στή διάκρισίν τους καί τόν ἐντοπισμό τους ἀπό τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀπ. Παῦλος λέει «γρηγορεῖτε», νά εἴμαστε δηλαδή σέ συνεχῆ πνευματικὴ ἐγρήγορη, καί ὅ,τι παρουσιάζεται ὡς χριστιανικὸ νά τό συγκρίνομε μέ τὴ διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά βλέπομε πού βρίσκεται ἡ πλάνη, πού ἐλλοχεύουν οἱ παγίδες.

Αὐτὴ τὴ διδασκαλία οἱ Πατέρες τὴν παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καί τὴ διαφύλαξαν, μέ τὴ φώτιση τοῦ Θεοῦ, ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ, μέσα στὰ ἱερά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας. Καί συνεχῶς στὴ λειτουργικὴ ζωὴ, εἴτε μέσα ἀπὸ ὕμνους καί τροπάρια, εἴτε μέσω τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, προβάλλονται, ἐρμηνεύονται, ἐπαναλαμβάνονται.

16 Ιουνίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Τῶν ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.)».
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστ.: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγ.: Ἰω. ιζ΄ 1-13.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Ιουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς.
Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, ν΄ 12.

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας πνευματική εὐπρέπεια τῶν πιστῶν

Ἡ εὐπρέπεια τῆς ἀλήθειας πού διακρίνει τή μυστηριακή ζωὴ καὶ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ καθρεφτίζεται καὶ στοὺς πιστοὺς. Γιὰ νὰ ἀναγνωρίζονται ὡς ἀληθινὰ μέλη τοῦ σώματός της καὶ ὄχι ὡς νόθα.

Ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ εἶναι ξεκάθαρη, φωτεινὴ, ζῶσα, γεμάτη χάρη καὶ ἁγιασμό καὶ νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τίς ἀρετὲς πού ἐμπνέει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Νὰ μὴν σκιάζεται ἀπὸ κρούσματα ἐκκοσμικεύσεως. Ἡ ἀνοχή τοῦ ψεύδους μὲ τὸ πρόσημα τῆς κατανοήσεως δὲν φωτίζει τὴν ἀλήθεια. Εἶναι ἀποτέλεσμα χλιαρῆς πίστεως καὶ συγκαταθέσεως στὴν πλάνη. Τὸ ψέμα πρέπει νὰ καταγγέλλεται καὶ ἡ ἀλήθεια νὰ ὁμολογεῖται. Ἡ ἀνοχή κατὰ τὸ Μέγα Βασίλειο εἶναι συνηνοχία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι νὰ ἀντιληφθῆσαι τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀλλοῦ νὰ δεχθεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ ἄλλο εἶναι νὰ συμμετέχεις μὲ τὴν ἀνοχή σου.

Ἐπίσης ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ὁ ἀτομισμὸς εἶναι χαρακτηριστικὰ πού διακρίνουν τὸν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου καὶ ὄχι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀπ. Παῦλος λέγει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ὅτι «ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα». Δὲν τὸν παρέσυρε ὁ πλοῦτος τοῦ κόσμου ἀλλὰ παρέμεινε λιτὸς καὶ αὐτάρκης γιὰ νὰ διδάσκει μὲ ἀπρόσκοπτο τρόπο τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πάντοτε ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ βοηθήσει ὅσους εἶχαν ἀνάγκη. Δηλαδή, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον εἶναι βασικὴ ἀρετὴ γιὰ κάθε ποιμένα ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε χριστιανό, πού θέλει νὰ ὀρθοτομεῖ τὸ λόγο τῆς ἀλήθειας.

Ἡ εὐπρέπεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν εἶναι ἡ διατήρηση τῆς ἀλήθειας ἀνόθευτης καὶ αὐθεντικῆς, ὅπως ὁ Χριστὸς τὴν ἀποκάλυψε καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ Πατέρες τὴ δίδαξαν. Ὡστε μέσα ἀπὸ τὴν ἡλαρυντικὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐκπέμπεται συνεχῶς ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι «κανεὶς ποτὲ δὲν εἶδε τὸν Θεό· μόνο ὁ μονογενὴς Υἱός, πού εἶναι ἐνωμένος, ὡς Θεός, μὲ τὸν Πατέρα, Ἐκεῖνος μᾶς τὸν ἔκανε γνωστό» (Ἰω. 1, 18).

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λειτουργὸς - Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
